

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.	— fl.
Fél évre	4 kor.	— fl.
Negyed évre	2 kor.	— fl.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik
minden Kedden.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fl. Ajánlköztásoknál eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fl. Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-sékelt díjak egyzsége szerint.

V. évfolyam.

Szászsebes, 1901. Május 14.

33. szám

Erdőtörvényünk egyik hibájáról.

(folytatás).

Az immár szinte hosszúra nyúlt cikksorozatunk egyik tisztelt laptársunk ötletéből támadt, mely egyelőre erdőtörvényünknek csak egy hibáját fedezte fel s ime ha egy kissé utánna böngészünk a dolognak, csakhamar a hibák és hiányosságok egész hosszú láncolata tűnik szemünkbe s bizon ha még folytatni akarnók, számos iv papirost lehetne össze-irkálnunk, egyéb megfigyeléseinket azonban későbbre hagyjuk s most még csak egy dologra térünk át, lehetőleg szük keretbe szorítva s ez az a kíváncsi, a mely az erdőör életkorára vonatkozik.

Az erdőtörvény — mint az köztudomásu — határozottan megköveteli az erdőöri képesítésnél a betöltött 24 éves életkort s ez a kikötés annyira szigoruan lesz betartva, hogy előforduló eseteknél egy-két nap nem sok, de annak a hiányát sem engedik el a pályázónak.

A törvénynek ez az intézkedése bizonyára onnan ered, mert a természet örök törvénye szerint a férfi 24 éves életkorában éri el teljes érettségét, testének tökéletes fejlettségét s szigoruan mérlegelve a dolgot, valóban ez lenne ama életkor, melyben a férfinak önállóságra jutni s mint ilyennek az élet harczerére lépnie kellene. Az emberiség azonban régóta megszokta már a természet törvényeit mibe

sem venni, hanem elbizakodottságában ezekkel ellenkezőket igyekszik meghonosítani s midőn ezt teszi, abban a hitben él, hogy sikerült neki legyőzni vagy megzabolázni a természetet. A kurta ruhából még alig kinőtt gyermek már versenyre igyekszik kelni viselkedésében a meglett kőruokkal s nem akarja türni a természet parancsoló szavát, semmibe sem veszi a józan gondolkodás intő szózatát, szóval harcra kél a természet hatalmával. Ennek a harcznak az eredménye azután meg is található minden lépten nyomon, az emberiség folyton növekedő elsatnyulásában.

A törvény tehát, midőn kimondja, hogy erdőör egyéb szükséges tulajdonságai mellett csak az lehet, ki életének 24-ik évét betöltötte, nyilván azt akarta elérni, hogy az erdészeti pályára csak teljesen kifejlett, testileg lelkileg érett férfiak juthassanak önálló működési térhez s ez ellen az intézkedés ellen csakugyan sem elméleti, sem pedig gyakorlati szempontból senkinek sem lehetne kifogása, ha ugyanazt látnók érvényesülni, más téren is, de bizon ez nem ugy van.

A középiskola a 17—18 éves ifjut érettnék nyilvánítja, a törvény pedig siet kimondani, hogy az ilyen fiatalember lehet vasutas, postás, táviró, adóhivatali tisztviselő stb., a községek rendezéséről szóló törvény pedig akkép intézkedik, hogy községi jegyző az lehet, ki a községjegyzői szigorlatot kiállotta és életének legalább 22-ik évét betöltötte.

Ilyen intézkedések mellett — miután a törvényhozó testületek által hozott s az uralkodó által szentesített törvények helyes voltában kételkednünk nem szabad, — azt hinné az ember, hogy a fentebb elősorolt pályák olyan csekély fontossággal bírnak, hogy azoknak betöltésére a gyermek, vagy hát modjuk az ifju is elégséges szellemi és testi erővel bír, a tapasztalásból meritett életbölcsesség azonban egészen mást mond, nevezetesen azt, hogy azok a hivatalok vannak legalább is olyan fontosak, ha még nem sokkal fontosabbak, mint az erdőőri pálya. Hiszen míg az a községi jegyző egy-egy község ezrekéből álló lakossága jólétét mozdíthatja elő vagy leront-hatja s így sorsát mintegy markában tartja, a vasutas ismét számtalan embertársának testi épségét sőt életét bármikor könnyen kockára teheti, addig az erdőőr csak a növényvilág egy részének a kormányzója s ez bár nemzetgazdasági szempontból eléggé fontos, még sem olyan, mint az előbb felsoroltak.

A mi szerény véleményünk szerint az erdőtörvénynek ez az intézkedése kissé túlszigoru s nem lenne méltánytalan dolog annak enyhítése. Azt hisszük ugyanis, hogy az az ifju, ki ép és egészséges testi szervezettel van a természettől megáldva, e mellett pedig szellemi képességei sem fogyatékosok, abban a korban, midőn más embertársa például községi jegyző lehet, tehát életének 22 éves korában bátran lehetne erdőőr, nem kockáztatván ez által

sem a maga testi vagy szellemi erejét, sem pedig szolgálatadója érdekeit, nem pedig annyi-val kevésbé, mert hiszen most is mindennapi dolog, hogy a még ezt a kort sem elért fiatal erdőlegények vagy segéderdőőrök nagyobb védkerületeket teljesen önállóan kezelnek a nélkül, hogy ez a szolgálatnak legcsekélyebb hátrányára is válnék.

Szükséges lenne kivált a törvénynek ilyen irányban való módosítása azért is, hogy a katonai szolgálatból rendszeren 22 éves korukban szabaduló ifjaknak mód nyujtassék elnyerni az erdőőri állást, ha egyébként a törvény többi követelményének megfelelnek.

Igaz, hogy a most tárgyalt intézkedés nem olyan mértékben sérelmes, hogy megváltoztatása feltétlenül kívánatos lenne, de ha már egyszer belemélyedtünk a dolog fészeketésébe, ezt sem mellőzhettük hallgatással.

Annyi bizonyos, hogy az 1879 évi erdő-törvény, mely a régi állapotot annak idején olyan előnyösen megváltoztatta s fő tényezője volt annak, hogy erdőgazdaságunk a fejlődött-ségnek arra a fokára jutott, a melyen ma áll, a teremtetett újabb viszonyoknak sokban nem felel meg és bekövetkezett az ideje annak, hogy vagy megfelelően módosíttassék, vagy pedig egészen újjal kicseréltesse, melynek keretébe azután a réGINEK helyes és még most is megállható intézkedései beillesztet-nének, míg az, a mi benne kivetni való, új intézkedésekkel pótoltatnék.

Téli mulatság.

(„A Természet“ után.)

— — — — — „Szabad!”

„Szerencsés jó estét kívánok.”

„Jó estét.”

„Hivatni tesszt, hát megjelentem. Tessen parancsolni.”

„Igen, hivattam Náci, még pedig azért, hogy megtudjam magától, mi ujság van az erdőn. Van-e disznó? Érdemes volna-e kimenni szerencsét próbálni?”

„Máma, kérem alássan, nem voltam az erdőn, mert a fogolyetetőkkal bajlódtam; hanem tegnap találtam friss disznónyomokat. Éjjel kint turkáltak a parlagokban s onnét beváltottak a csemetekerti sűrű vágásba. Két nagyon erős jár együtt, olyan nyomai

vannak mint egy szarvasbikának. A friss hóban körül-jártam a sűrűt, de a nyomok nem vittek ki belőle sehol.”

„Ha így áll a dolog, holnap reggel kimegyek, feltéve, hogy még lesz egy kis hó, a miben kicsapáz-hatom őket.”

„Bizony kérem alássan, nem tudom én, hogy marad-e holnapra valami, mert nagyon nekiindult az olvadásnak. Csupa lucsok minden.”

„No, elmehet Náci, Csak ezt akartam tudni. Jó éjszakát.”

„Nyugodalmass jó éjszakát kívánok.” — — — —

Ez a kis párbeszéd köztem és vadőröm között ment végbe azon czélból, hogy némileg tájékoztassam magam s reményt gyűjtsek a másnap tervbe vett kirohanásra.

A hir, mint hallottam, nagyon jó volt s elégedett mosolylyal készítettem ki minden szükséges holmit: látsövet, történyeket, rókasipot, vadászkezt, — hogy reggel, ha felkelek, ne legyen más hátra, mint az

Mindez azonban nem a mi dolgunk, hanem azoké a vezető férfiaké, kik erdőgazdaságunk és erdészetünk élén állanak s annak fejlődését dús tapasztalatokkal bővített szak tudásukkal teljes erejükből előmozdítani törekednek. Azokban a férfiakban nyilván nem fog hiányozni az akarat és igyekezet a lehető legjobbat és legelőnyösebbet megalkotni, a mi feladatunk pedig addig is odaadó tevékenységünkkel, buzgóságunkkal az ő munkálkodásukat mindenben támogatni és így szeretett hazánk erdészetének felvirágoztatásán teljes erőnkől, szívünk, lelkünk egész melegeivel közrműködni s ha ezen a téren mindegyikünk megteszi az ő kötelességét, az üdvös eredmény nem fog elmaradni.

Ártatlanul meghurczolva.

(Levél a szerkesztőhöz.)

Albák 1901 április 20.

Tekintetes szerksztőség!

Egy a magában szinte párját ritkító esetet legyen szabad kedvelt lapunk hasábjain leírnom, részben azért, hogy így szívem keserveit tisztelt kartásaim előtt kiöntve könnyitsek azon, részben pedig azért is, hogy olvasva az én — ha nem lenne olyan szomorú, akkor azt mondanám furcsa — esetemet, abból okulást merítsenek s hasonló esetekben mindig résen legyenek, nehogy olyan bajba keveredjenek, mint én.

Ugy történt a dolog, hogy 1898 évi július havában,

a midőn az uznojai kincstári őrház tájékán ellenőri szolgálatot teljesítettem, két lóterüire való dongát foglaltam le azért, mert az illető egyén azt minden igazolvány nélkül szállította s felsőbb rendeletre és további intézkedésig ezt az anyagot megőrzés végett az őrház közelében helyeztem el.

A következő napon jókor reggel két ismeretlen egyén jelent meg az őrház ajtajánál s az ajtót fejsze fokkal döngetni kezdték, nyilván azzal a célzattal, hogy engem a kijövetelre kényszerítsenek. Nem ismerve az illetőket, fegyvert ragadtam s ablakot nyitva, őket a törvény nevében távozásra szólítottam fel, mely felszólításomnak azonban nem volt foganatja, e helyett minden kigondolható becsmerlő és gúnyszavakkal illettek, sőt látva, hogy csak egyedül vagyok, még azzal is fenyegettek, hogy szétvagdalnak s talán meg is kísérlették volna fenyegetésük végrehajtását, de belátván azt, hogy fegyverem tüzeinek minden pillanatban ki vannak téve, végre mégis meggondolták a dolgot s rémes szitkozódások közt, a nélkül, hogy magukat megnevezték volna, eltávoztak. Miután az esetnek kívülem más tanuja nem volt, kilétüket nem sikerült megállapítanom.

A következő nap reggelén ismétlődött a dolog, de ismét csak az előbbihez teljesen hasonlatos lefolyással és eredménnyel s harmadnap újra, de ekkor már jó szerencsémre mások is jelen voltak s így nem csak tanuim akadtak, hanem a támadók kilétét is sikerült megtudom.

Midőn ellenfeleim nevét s állását megtudtam, nem tudtam hova lenni bámulatomban s hirtelenében nem is voltam tisztában az iránt, hogy vajjon inkább boszankodjam, vagy pedig restelkedjem, a mi nem is csoda, mert egyikük nem volt más, mint a községi erdőőr (?) a másik pedig ennek a fia. Az általam lefoglalt dongákat ugyanis az ő tudtukkal s nekik szállította a fatolvaj és háromszor megismételt táma-

öltözködés. Ha lehetett volna, ezt is elvégeztem volna előre még ma este.

Jó kedvemet csak a csöppögő eresz csökkentette egy kicsit, folytonos lassú koppanásával aggályokat támasztva bennem a hó holnapi sorsa felől . . .

Sűrű búcsujárást rendeztem a hőmérőhöz, egy-egy gyufa pislogó fényével megvilágítva apró rovátkáit, de a mit láttam, soha sem volt valami biztosító. A vékony higanyoszlop sehogy sem akart összetöporódní a piros 0-ig.

Igy azután a higany helyett az én reményem szállott le a fagypontra s késő este nyomott hangulattal hajtottam álomra fejemet.

Reggel 7 órakor azzal a hihetetlenek tetsző ujsággal költött fel legényem, hogy nagyon hideg szél fúj és csonttá fagyott minden. Kiugorva ágyamból, kétkedve léptem az ablakhoz, hogy magam is meggyőződjem erről a csodáról.

És tényleg; csöppögő eresz helyett hatalmas jég-

csapok tűntek szemembe s a hőmérő 10 R fokot mutatott 0 alatt.

Úgy nézett ki a velem szemben levő ház, mint egy orgona, melynek jégsípjain az északi szél játszott egy süvítő, fagyos dallamot.

Vigan láttam hozzá az öltözködéshez s rövid idő alatt rajtam volt a fehér ruha s lábamon a nagy fehér botos. Egy csésze meleg kávé, azután egy cigarett — s átléptem a küszöböt.

Oglán vérebem már türelmetlenül, nyüsztve várt az ajtóban s magas, esztelen ugrásokkal adott kifejezést örömeinek, hogy végre megint fegyveresen hőembernek öltözve láthatja gazdáját. Okos, beszédés nagy barna szemeiből a ragaszkodás, hűség s a határtalan megelégedés ragyogott felém. Mikor pedig szeretetem jeléül végig simogattam ránczos homlokát, büszkén, magasra emelt fejjel, farkát ide-oda csóválva indult neki a kapunak. Egy-kettőre elhelyezkedtünk a szánon s az északi széllel vetekedve röptünk az erdő felé. — — —

— — Csingi-ling. Elhallgatott a csengő s hangos

dásukkal mindig az volt a céljuk, hogy ezt a bűnjelet eltávolíthassák, illetve a dongákat maguknak haza vihessék. Midőn pedig ebbeli gonosz cselekedetét az erdőőrnek szemére lobbantottam, mentegetődzés helyett még inkább fennen dicsekedett, hogy lopott ő már többször is fát a kincstári erdőből, meg is fogták az erdőőrök, de azért nem lett bántódása, mert az általa megvesztegetett szolgabíró az ő javára ítélkezett.

Ilyen előzmények után nem tehettem egyebet, mint hogy az illetőt fiával egyetemben felettes hatóságomnál feljelentettem, míg ő visszont engem jelentett fel a bíróságnál, azt állítván, hogy az ő saját tulajdonát képező dongákat útonálló rabló módjára az úton elvettem s midőn látta, hogy a semmivel sem támogatott állításával, illetve panaszával a bíróságnál nem boldogul, a fia összegyűjtötte négy közeli rokonát s ezek azután a bíróság előtt hit alatt bizonyították, hogy én őt tolvajnak neveztem s megvertem és habár én ennek ellenkezőjét taukkal és esküvel bizonyítottam, ügyvédje körmönfont vádbeszéde után a bíróság engem 50 korona pénzbüntetésben marasztalt el. Ügyem igaz volta és ártatlanságom teljes tudatában természetesen megfélembheztem a sérelmes ítéletet a királyi törvényszékhez, mely azután az ellenem emelt vád alól fel is mentett.

Itt még megjegyzem, hogy ezen pörös ügy 1898 év óta egyebet sem tesz, mint hogy folyton vándorol a járásbíróstól a törvényszékhez és vissza, valamint mi magunk is ez idő alatt nem kevesebb mint 15 ízben lettünk eddig megidézve s már három vizsgálóbíró torkig jóllakott vele s most már az egész negyediknek van a kezén.

Legutóbb újból meg lettünk idézve ítélethirdetésre, melyhez azonban ellenfelem nem jelent meg s így az ítélet — mely csupán csak arra szorítkozott, hogy teljes felmentésem mellett felmerült költségeimet meg-

ítélte — csak előttem lett kihirdetve s én kelleetlenül bár, de csak hogy ennek az áldatlan herceze — hurczának egyszer vége szakadjon, abba belé nyugodtam, de nem úgy ellenfelem, ki ügyvédje által igazolási kérvényt adván be, az egész ügynek újból való tárgyalását kérte. Ezen igazolási kérvényre, melyet egyébként a bíróság a márczius 16-iki idézésemhez másolatban becsatolt, a következő furcsa és valóban párját ritkító végzés lett hozva:

„Végzés. Tekintettel arra, hogy a kihallgatott tanukkal igazolva lett, hogy az 1900 évi október hó 26-án tartott tárgyalás alkalmával vádlott gyermekágyban annyira beteg volt, hogy a haláltól tartani lehetett s azért vádlott elmaradásának indokoltnak való kimondása mellett az igazolási kérelemnek hely adatik; az 1900 B. 112/6 sz ítélet hatályon kívül helyeztetik s ez ügy érdemében való tárgyalás elrendeltetik. Topánfalván 1901 márczius hó 26-án. Bezsán sk. kir aljbíró “

A végzés szerint tehát ellenfelem: Koszte Gyorgye, férfi létére a természet különös játéka folytán gyermekágyat feküdt akkor, midőn tárgyalásra kellett volna megjelenie, míg én ellekezőleg a tanukkal, kik vallo-mássukkal igazolták, hogy gyermeket szült, hitemre állíthatom, hogy abban az időben kutyabaja sem volt. Már most kíváncsi vagyok arra, hogy a legközelebbi tárgyaláshoz behozza-e magával megszült gyermekét s vajjon nem kellend-e otthon maradnia annak szoptatása miatt?

Ellenfelemet ugyan fiával együtt már annak idején a szolgálatból elbocsátották, de ezek azért mégis adják a nagyot s a népet azzal ámitják, hogy engem nem csak a szolgálatomból fognak elcsapatni, hanem még be is csuknak, a mi a fenforgó viszonyok közt nem is lenne lehetetlen, mert hiszen az én igazomat valló tanuim is fajukbeli emberek s bizony szívesebben azokkal tartanának, mint velem.

nyikorgással állt meg a szán a berek alján. Megérkeztünk.

Kibontakozva a jó meleg bundából s pokróczokból, beléptünk a hóba, hogy az apostolok lovain folytassuk tovább utunkat.

Igazi téli hideg reggel volt. A fák hódiszét, mit az olvadás lesöpört, csillogó zuzmarával pótolta az éjjeli fagy s az elsárgult falevelek, fű-szárak mind hamvasfehér ünnepi ruhát öltöttek. A kis patak, mely tegnap még sebes folyással hömpölygette a hólétől megdagadt hajkait, az északi szél varázsszávára megállt, jéggá fagyott. A hó tetején vastag kéreg képződött s rajta bizarr formájú zuzmara-virágok nyilottak, vakító színváltozattal ragyogva a kelő nap bibor sugaraiban.

A didergő apró czinkéken kívül — melyek felborzolt tollal mint egy-egy kis gombóc ugráltak, himbálóztak galyról-galyra, sovány téli kenyerőket keresve, — nem volt más élőlény látható az erdőn, mint az a fehér, mozgó hóember ott, egy vörös kutyától kísérve, a mint szótlanul egy elhagyott. hóval befűjt erdei uton ballagtak felfelé. A hóember én, a vörös

kutya Oglán vérebem volt. Minden egyes lépéseknél tompa roppanással szakad be a hó jégkérge s nagy botosaim formátlan nyomaiból összefolyt mély barázda jelölte az utat. amerre elhaladtunk. Szegény kutyám egyik nyomból a másikba lépegetve, nagy vigyázattal bandukolt utánam, nehogy az éles jég megsértse lábait.

Negyedórai gyaloglás után elérkeztünk a négyszög-alakban elterülő sűrű vágás alá s ott megálltunk egy kicsit fútatni, hogy kifőzhessen a haditervet. Gyorsan kész voltam vele, következőkép állapítva meg a programot. A vágás jobb oldalán, hol a disznók — ha a területről eltávoznak — szoktak kiváltani, felmegyek s végig vizsgálom a nyomokat. Ha találok friss disznónyomot, mely a sűrűből kifelé visz, úgy nincs mit keresnem tovább s visszafordulok, mert akkor elléptek a szomszéd területre s legfeljebb hazafelé menet a rókasíppal szerezhetek magamnak gyenge vigasztalást. Ha azonban ezen az oldalon nem visz kifelé nyom, úgy itt vannak „ők“ s tovább folytatom utamat — megkerülve a sűrűt — mig csak reá nem akadok hajnali

Ime ilyen meghurezoltatásnak, költségeknek s mindenféle kellemetlenségeknek vagyunk mi kitéve akkor, midőn szolgálatunkat hűségesen teljesítjük s vajjon van olyan, ki pártunkat fogná?

Szabó János
m. kir. erdőőr.

Hasznos tudnivalók

A matta. Ezen a címen Koczor János szegedi rendőrkapitány tollából a következőket olvassuk a Szegedi Naplóban: Matta! Milyen lágy hangzásu rövid kis szócska s a nagyközönség nem is sejtí talán az értelmét. Pedig ugyancsak sokat megeszik belőle éven át drága pénzért. De hát mi is az a „Matta”? Ez egy ártatlan hamisító szer, melylyel fűszereink a tört cukrot, borsot, cimetet, szóval minden tört vagy őrlött állapotban elárusított fűszert keverik tehát hamisítják. Ezt a hamisító szert már évtizedekkel ezelőtt ismerték fűszerkereskedőink, csak talán nem oly elterjedésben, mint ma, mert akkor még csak a borshamisító szer létezett, az ugynevezett bors-matta. Ma azonban már minden tört állapotban elárusítás alá kerülő fűszernek van hamisító szere vagy más szóval, kereskedői műnyelven mondva, minden tört fűszernek meg van a mattája. Mi az a bors-matta? Mi az a cimet-matta stb. A bors-matta nem egyéb, mint megőrölt száraz növényi gyökerek s hulladékok, melyek ily megőrölt állapotban kinézésre nézve is teljesen olyanok, mint a törött bors s mielőtt megízleli az ember, megesküdnek rá, hogy törött bors, pedig nincs abban egy szem bors sem. Éppen azért jó olcsó az ára s igen alkalmas arra, hogy például ilyen 4 kiló bors-matta közé belekever a fűszeres 1 kiló valódi bors-fűszert s nyer 5 kiló valódi finom törött borsot. Ez a keverék ugyanis valódi finom törött bors gyanánt kerül forgalomba, így

fizeti meg a fogyasztó s ezzel fűszerszámozzák fel a hurka- és kolbászféléket. Annak a fűszernek tehát csak egyötöd része bors, a többi matta. Ugyanily módon gyártják a cimetmattát is, csak hogy természetesen ehhez oly anyagot kell keresni, melynek színe a csalódásig hű legyen a cimet színéhez s a furfangos ész ezt is hamar kitalálta. Itália kék ege alatt igen sok és szép mogyoró terem, Triesztben feltörik a mogyorót s annak belsejét, mint finom törött mogyorót bocsátják a világpiacra, de a mai élelmes ész mindent föl tud ám használni, nem szabad elkallódní semminek. A mogyoró haját ott Triesztben nem tüzelik a kályhában, nem kell ott fűtteni; de meg kap azért annak a tulajdonosa többet, ha megőrli és csinál belőle cimet-mattát. A mogyoró héját megőrlik s ezt a mogyoróhéj lisztet, mint cimet-mattát épp úgy bocsátják a világpiacra mint a cimetet s a mogyorót. Ebből is elég, ha 4—5 kiló mogyoróhéj közé 1 kiló valódi cimetet kever s kap oly tört cimetet, melyet a nagy közönség egész gyanutlanul vesz és élvez, mint valódi cimetet. Egy métermázsa valódi cimet ára 160 korona, míg ugyanannyi cimet-matta 40—60 koronába kerül s ebből láthatjuk, hogy törött állapotban árusított portékáért milyen óriás hasznot vágnak zsebre a kereskedők.

A tanulság pedig mindezekből az, hogy legyen minden házban mozsár, a gazdasszony pedig ne sajnálja azt a kis időt, a mit egyes tárgyak törésére felhasznál. mert nem ingyen vesztegeti azt el.

Olvasóink névjegyzéke.

(Folytatás.)

Udvarhely megye:

1. Máthé Mózes	Zsombor
2. Parajdi Mózes	Varság
3. Bálint Ferencz	Oláhfalú
4. Molnár Imre	Parajd

után, hogy disznó, mert inkább széles a nyom, mint hosszú s ezt csakis disznó törhette oldalt szétálló vakkörmeivel. A nyom nagyságából és magános csapájukra. Ezen azután vigyázva meglepem őket a a tanyájukon. Én ugyanis vaddisznóra, ha hó van, nem szoktam se hajtókkal, se kutyákkal vadászni. Legszebbnek találom, ha egyedül, a friss nyomot követve, fehér ruhám segítségével láthatatlanul a a vaczkában keresem fel.

Előre hát.

Végigjártam a kedves oldalt s a vágás felső szegletében örömmel konstatáltam, hogy egy régi nyomon kívül — mely befelé visz — más disznónyom nem található, tehát itt vannak.

Egypárat fújva s a verejtéket körülörölgetve fejemen, folytatni akartam utamat a másik oldalon, midőn eszembe jutott, hogy valami 100 lépésre a felettem lévő dombon egy rókalyuk van. Eh, megpróbálok sipolni, hátha leugrik a vén ravasz, a vaddisznó úgy sem fél a lövéstől, ha már egyszer lefeküdt. A gondolatot tett követte s elkezdtem az „Uhlenhut“-on fuvolyázni. Fújtam-fújtam keservesen, de a domb felől nem mutatkozott a vörös bunda. Már épen ott akartam hagyni helyemet, midőn oldalt pillantva, nagy

meglepetéssel látom, hogy egy okulárés vén róka, alig 35 lépésre tőlem, egy öreg kociút közepén áll s gyanus szemmel mustrálgat engem s az oldalról jól látható vérebet.

Mint a villám kaptam le fegyveremet, de ő neki is volt esze s akkorra már magasra emelt vitorlával igyekezett vissza a sürübe. A futtában utánna küldött golyóm nem talált s így most az egyszer megmentette gonosz bőrét. Ez után a kis intermezzo után végig kutyagoltam a sürü felső oldalát s lekanyarodtam a harmadik oldalra.

No de most vigyázat, ez a kritikus hely.

A fele utat megtettem már lefelé, midőn az uton keresztül egy egész friss magános nyomot találtam. Nézegettem, vizsgálgattam, de azt bajos volt meghatározni, hogy micsoda, mert csak nagy gömbölyű lyukakat lehetett látni, amint a jégkéreg a kásás hóba az állat súlya alatt beszakadt. Vagy szarvas, vagy disznó, az bizonyos, de hát melyik e kettő közül? Abban állapotban meg végre alapos tanulmányozás

Vas megye:

1. Bognár Ferencz Gesztenyés
2. Rozek Antal Csákány
3. Mészáros Tamás Kemenes Szt. Péter
4. Nardai József Felső-Eőr
5. Gaál Gula Miske
6. Ruzsics Gábor Német-Ujvár
7. Mándli József Felső Káld
8. Zetter Gottlieb Saár
9. Béri Mihály Nárai

Veszprém megye:

1. Spangl Imre Szergény
2. Licsar János Szék
3. Sticz László Veszprém
4. Maár Károly Pusztá-Menyeke
5. Böczén Ferencz Pózva
6. Kiss János Szücs (P. Mehetés)
7. Barna László Csátka
8. Timár József Várpalota
9. Mészáros György Csesznek
10. Martinkovics János Alsó-Pere
11. Takács István Alsó-Pere
12. Baráth József Somlyóvár
13. Ásvány Mátyás Csernye
14. Magyarváry István Veszprém
15. Hegyi Lajos Dégh

Ismét utalványok. Azoknak a tisztelt olvasóinknak a lapjához, kik a multa nézve tartozásban vannak s illetve előfizetéseiket meg nem ujtották, továbbá azok részére is, kiknek előfizetésük e hónapban jár le, előnyomott utalványlapokat csatolunk s kérjük őket, hogy ezeket ne tegyék gyűjteményükbe, mint azt eddig sokan tették, hanem fel e helyett mielőbb a postára, természetesen az előfizetési díj rávezetése mellett.

Halálozás. Egy visszaérkezett lappéldány czim-szalagjára az illető postahivatal részéről tett megjegyzés-

ből vesszük a szomorú hirt, hogy Jandrasits Ferencz körmendi (Vas megye) járási erdőőr, lapunknak és mozgalmunknak a kezdet óta buzgó pártolója meghalt.

Hózivatar május elsején. A Tiszavölgy egyik magas pontján, Körösmezőn, május elsején olyan erős hózivatar volt, hogy az erdő ültető munkások kénytelenek voltak felhagyni a munkával. A zivatar és a hófúvás oly hirtelen támadt, hogy a munkások futva menekültek a munka színhelyéről. A hó félméter magasságban borította a vidéket, de a hamar visszatért napfény miatt, azonnal beállt az olvadás, mely a Tiszát erősen megdagasztotta.

A tehén-guzs. A rossz bánásmód által megvadult, tovább az előhasu tehének néha annyira érzékenyek, hogy a fejést nem állják, a fejőhöz rugdosnak, s azt a fejés abbahagyására kényszerítik, vagy a fejő-rocskát felborítják. Úgy ezeket, mint a vérmérséküknél fogva vad tehéneket a fejéshez szoktatjuk, ha hosszabb időn át minden fejéskor egyik első lábukat felfogjuk s velők szeliden bánunk; mivel azonban a láb felfogása egy embert tesz szükségessé, a helyett használjuk az u. n. tehén-guzst, a mely egy megfelelő hosszú kötélből állván, a tehén első felemelt térdén tétetik át. A belső hajlásba egy sima farudat illesztünk, a mely a kötelet le nem eresztí és a lábat felhajlítva tartja. Veréssel, a fej lekötésével a bajon nem segíthetünk, mert a tehén még ijedősebb, nyugtalanabb lesz. A fejőstehenekkel egyáltalán a legszelidebben kell bánni, mert a jó-bánás következtében kezessé vált tehének — főleg, ha még ügyesen is fejkik őket — jóval több tejet adnak.

Amerikai hühös gyászjelentés. Egy amerikai ujságban jelent meg a következő gyászjelentés, mely tanúságot tesz a yankee-élelmességről:

„Alulírott a magam, valamint az összes rokonság és jóbarátok nevében fájdalomtól megtört szívvel jelentem, hogy felejtethetetlen jó nőm meghalt abban a pillanatban, mikor egy egészséges gyermekkel ajándékozott meg, a kinek táplálására erős dajkát keresek addigra míg újra nem talállok egy szeretetreméltó, vagyonos élettársat, aki képes lenne vezetni jó-nevű fehérnemű-üzletemet, melyben tizenkét órán belül mindenkit a legjutányosabb árakban kiszolgálunk. Csak egy időre volna rá szükségem, miután ügyes házvezetőnőt 200 dollár évi fizetésért csak akkor fogadok fel, ha az olcsó árakat biztosító

voltából pedig igyekeztem egy hatalmas vén remetét kimagyarázni.

Egy — Dianához küldött — fohász ntán bebujtam a sűrűbe s megindultam felfelé a csapán.

Mondhatom, hogy nem volt gyerekjáték. A félórai küzködés próbára tette türelmemet, igénybe vett minden erőmet. A sűrű vágás gelyai embermagasságban úgy össze voltak fonódva, kúszálódva, hogy lehetetlen volt rajtok erőszakkal is keresztül törni magamat rendes, emberi pozitúrában — nemhogy csendben haladhattam volna. Pedig a zajt kerülnöm kellett, annál is inkább, mert elég lármát okozott úgyis a hó szakadozása, ropogása botosom alatt. Négykézláb, görnyedve, bujkálva tettem meg tehát a kacsaringós utat a bokrok alatt, hol nem volt olyan nagy a sűrűség. Lépten-nyomon hol a sapkámát sodorta le egy galy, hol a kabátomba akadt, vagy a szememet veszélyeztette kiszúrással. Vigyázva kellett minden egyes galyat kézzel elhárítanom az útból alapos erőlködés közepett s a mellett a nyomot és a környezetet is folyton szemmel tartani. Hol lefelé, hol megint felfelé vitt a nyom a nagy hóban, majd megint visszafordult, a honnan elindult. Azt hittem már, hogy soha sem érem végét. De minthogy egyszer mindennek végének kell

lenni, az én fáradságos utam is a befejezés felé közeledett. Nevezetesen nagy meglepéssel tapasztaltam a nyomok közelfekvéséből, hogy az eddig sietve haladó vaddisznó — mint a ki már nincsen messze otthonától — meglassította lépteit és hogy a csapa egy határozott irányt vett fel, egyenesen egy kis dombnak tartva, melynek a bokrok között elszórt apró tisztásai derékig érő magas füvel vannak benöve: kitünő puha és száraz fekhelyül kínálkozva a vadnak. Tehát itt van a tanya.

A közelség tudata kétszeresen vigyázóvá tett s Manlicheremet lövésre készen két kézzel fogva, minden bokor alját jól szemügyre véve, lassan lopakodtam előre. A hóból kiálló puha fű és a helylyel-közzel változó kis tisztások itt már megkönnyebbitették feladatomat, lehetővé téve a zajtalan járást.

Két sűrű bokor között vitt el utam, melyen túl egy 20–25 lépés átmérőjű tisztás terült el. Amint én a két bokor között átbujva kilépek a tisztásra: egy nagy fujást és csörtetést hallok s a tisztás másik oldalán a velem szemközti bokor alól kidobja magát egy óriás fekete tömeg s villámgyors ugrásokkal igyekszik oldalt eltűnni a sűrűben. Egy önkéntelen mozdulattal térdre vetve magam, fejrántom a fegyvert arcom-

vegeladást befejeztem és üzletemet augusztus 1-én a Bond-streti 11. szám alá helyeztem át, ahol az emeleti lakás — melyet nem használok — 500 dollárért kiadó irodámban

Ahol az asszony jön részegen haza. Eddig úgy volt a dolog rendje — ha ugyan ezt rendnek lehet nevezni — hogy a férj jött haza reggel felé a korcsmából pityókosan, s ő verte meg az asszonyt. Mostanában, legalább Londonban, ahonnan az alábbi értesülést kaptuk, fordult a kocka. Az asszony állít be tántorogva hajnal-tájban, s a férj kap ki. Hogy ez nem pusztá tréfa, hanem szomorú bár, de valóság, azt bizonyítja, hogy Londonban a Szt. George teremben a minap nagy gyűlést tartottak a részeges nők férjei, s alaposan megvitatták teendőiket alkohol-szerető nejeikkel szemben. Végül határozatilag kimondták, hogy megalapították az alkoholista nők megjavítását célzó ligát, amelynek valamennyien azonnal tagjai is lettek. A gyűlés folyamán sok rendkívül érdekes eset került felszínre és sok férj mutogatta a feleségétől kapott ütlegek nyomait. A szerencsétlen férjek ezenkívül még feliratot intéztek a parlamenthez is.

Szerkesztői üzenetek.

Makky János urnak, Somorjai sziget. Előfizetése jövő évi április végeig van rendezve. Az immár végleg megállapított alapszabályok most jönnek sajtó alá s legközelebb tudtul adjuk elkészülésüket. **Tausch Ernő** urnak, N. Elemér. **Maár Gyula** urnak, Sályi. Az előfizetéseik beérkeztek. **Szilágyi Antal** urnak, Magyar-Szákös, Szíveskedjék az ottani postahivatalnál a a panaszkönybe jegyezni a lap rendetlen kézbesítését, vagy ha ez tovább is egy tartana, közölje azt velünk, megnevezve esetleg másokat is kiknek a rendtelenség ellen panaszuk van, akkor majd mi tesszük meg a panaszt a postaigazgatósághoz **P. Gy.** urnak, Duná-Egyháza, Levelezőlapomra még mindig hiába várok választ, Üdvözet!

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó
Podhradsky Emil.

hoz s amint előttem a bokrok között keresztbe elrohan, inkább sejtett, mint látott vállapja tájkára irányítva a csövet — pontos célzás a pillanatnyi idő alatt lehetetlen volt — Diana nevében megnyomtam a ravaszt. Egy éles dörrenés pattogott végig a hegyeken, azután visszaült megint néma birodalmára a csend.

A vadkan a lövésre megrogyott, majd talpra ugorva, egy kis ideig mozdulatlanul állt helyén, mint egy szobor.

Ezt a szokatlan viselkedését arra magyaráztam, hogy golyóm rosszul talált és a sebtől megdühödve támadni akar — s most ellensége után fülel, kémkedik. Gyorsan felugorva térdelő helyzetemből, egy rántással patront cseréltem s félig felemelt fegyverrel vártam a támadást. — Nem úgy történt. Szegénynek eszeágában sem volt a bosszú. Talán épen eszméletét veszítette el akkor — a szemeire az örök sötétség fátyola borult, mikor megállt; mert egyszerre csak orrmányát magasra emelve, elkezdett sebesen saját tengelye körül forogni. Forgott-forgott mindig gyorsabban, örült tánczban lassan lefelé haladva. Majd midőn a tisztás közepére ért, elvágódott a havon, örökre pihenni.

A különös jelenettől egészen elképedve, sóbálványnyá válva álltam ott s csak akkor tértem magamhoz

Kiszolgált csendőr

33 éves, nős, beszél magyarul és németül, jó bizonyítványokkal rendelkezik, erdőőri vagy vadőri alkalmazást keres. Az illető 3 év óta van az erdészetnél, erdősítést igen jól érti jó lövő; ez idő szerint a m. kir. közalapítványok egyik uradalmában van alkalmazva. Az erdőőri szakvizsgát a folyó év őszén fogja letenni. Címe az Erdészeti Ujság kiadóhivatalában megtudható. 1—3

TÁBLÁKAT.

Erzsébet emlékfák megjelölésére, Legeltetési és más tilalmi táblákat bármely nyelven, esetleg egyszerre három nyelven is tartós anyagból, lemoshatlan festéssel legjutányosabban készít

Winkler Gusztáv
Szászsebesen.

Árjegyzék ingyen és bérmentve küldetik.

Szilfa

(ulmus campestris)

magot keres megvételre jó ár mellett

FARAGÓ BÉLA

magpergetőgyára és erdészeti magkereskedése
Zala-Egerszegén.

Bármely nagy vagy kis mennyiség készpénzzel fizettetik az illető vasuti állomáson. 1—4

bámulatomból, midőn elterült a fehér rovatalon. Szegény pára utolsó haláltusáját vívta. Erős rugdalózás között hörögve verte össze hatalmas agyará, miközben a véres tajték habozva ömlött ki szájából, világos pirosra festve a fehér hószőnyeget. Bármily ijesztő vizözön-előtti szörnyetegnek nézett is ki az óriás állat torzonborz, tüskés fekete csuhájában, mégis megesett rajta a szívem, amint üvegesedő szemeivel búcsuzott a földi élettől.

Hogy ő is elérzékenyült volna-e ha megfordítva történik az eset, hogy ha ő áll felettem és én fekszem hörögve a havon, azt nem tudom.

A golyó a lapoczka mellett hatolt be s a túlsó oldalon a gerincz alatt állt meg, utat törve magának egész a bőrig. Az agyar hossza 24 cm. A kant magát nem mérhettem meg s így súlyát nem tudom, a lenyűzött bőre azonban 29 kgramot nyomott. Társát melylyel pár nap előtt együtt barangolt. nem birtam megtalálni sehol. Valószínűleg valamin összekülönböztek s elszakadtak egymástól. Hogy pedig a válás nem volt nagyon barátságos, azt bizonyítja az a 15 cm hosszú, csontig ható friss hasítás, mit vállapján a bucsu emlékére viselt.

Gy. Takách Gyula.

Első rangu egyenruházati intézet

Blum és Társa

Szerb kir. udv. szállítók. Ő cs. és kir. Fensége József Főherceg udv. szállítói.
A nagyméltóságu Földmívelésügyi m. kir. Ministerium hivatalosan megbízott
erdészeti egyenruha szállítói.

Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

BUDAPEST IV. Belváros, Sütő utca 2. szám, a Szervitater sarkán.

Saját műhelyeink a házban: Sütő utca 2, Szervita tér 8, Hajó utca 3.

A XVIII. számú, kimerítő tartalmu árjegyzékünk közrebocsátása alkalmából ajánljuk legkészségesebb szolgálatainkat, minden néven nevezendő, — mesteri szabásu, izlésteljes csinos kiállításu

ERDÉSZETI és ERDŐ ALTISZTI EGYENRUHÁK

nemkülönbén felszerelési cikkek szállítására

Hivatalos uton részletfizetésre

is eszközölhetők a megrendelések; az ily megrendeléseket, hosszas gyakorlatunk alatt, — a betekinthető számos elismerő nyilatkozatok tanúsága szerint, — mindenkor, az igen tisztelt megrendelők legteljesebb meglegedésére hoztuk kivitelbe.

POLGARI RUHÁK

a legujabb francia és angol divat szerint, szinte jutányos árban készítettnek. — Vevőink kényelmére bármely szakmánkba nem vágó cikket készsággal beszerezünk és a vidéki megrendelések kivitelére különösen kiváló gondot és figyelmet fordítunk,

Óvjuk igen tisztelt megrendelőinket oly czégektől, kik olcsó reklám árak által régi vevőinket megtevesztetni óhajtják, miután jutányosabb árt csak is az anyag és kiszolgálás rovására nyújthatnának.

Kívánatra ingyen és bérmentve küldjük meg árjegyzékünket és a hivatalos megrendeléshez szükséges részletfizetési megrendelési ívet. Bármily csekély megrendelés is a lehető legnagyobb figyelem és pontossággal lesz kiszolgálva.

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

Szerb királyi udvari szállítók.

Ő császári és királyi Fensége József főherceg udvari szállítói. A nagyméltóságu Földmívelésügyi Ministerium hivatalosan megbízott erdészeti egyenruha-szállítói. Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

Jutányos árak.

STEGMANN JÁNOS könyvnyomdája
Szász-Sebesen

elvállalja minden könyvnyomdai munka gyors és csinos elkészítését a legolcsóbb árak mellett.

Névjegymegrendeléseknél mintával is szolgálok és azok a megrendelés napján eszközöltetnek.

MAGYARHON ELSŐ LEGNAGYOBB és LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

BRAUSWETTER JÁNOS

SZEGEDEN

CS. és KIR. KIZÁRÓLAGOSAN SZAB. KRONOMETER- és MŰ-ÓRÁS FELTALÁLÓJA A REMONTOIR INGAÓRÁKNAK STB. STB.

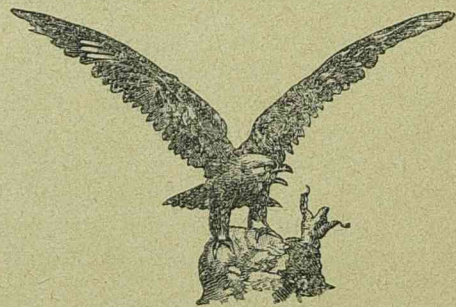
ÓRÁK ÉKSZEREK

10-ÉVI JÓTÁLLÁSSAL KÉSZPENZERT VALAMINT

RÉSZLETFIZETÉSRE

JAVÍTÁSOK 5 ÉVI JÓTÁLLÁS MELLETT.

KÉPES ÁRJEGYZÉK 2000 ILLUSZTRÁCIÓVAL INGYEN és BÉRMENTVE.

Dr. Lendl Adolf
világhírű

zoologiai laboratoriuma elvállal szárnyasokat és szörmés vadat kitömésre.

Jutányos árak, kitűnő munka, művészies kivitel.

Budapest, II. Donáti u. 7.

A természet és Halászat

állattani, vadászati és halászati képes folyóirat. Egy évre 6 kor. Megjelenik havonként kétszer.

Mutatványokat ingyen küldünk.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.